

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.103 van 13 juni 2024
in de zaak A. 235.803/VII-41.577**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marie-Pierre De Buisseret
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Saint-Quentinstraat 3,
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 maart 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 267.270 van 26 januari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.844 van 15 april 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Oriane Todts, die *loco* advocaat Marie-Pierre De Buisseret verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster dient op 11 februari 2021 een (tweede) verzoek tot internationale bescherming in.

De verwerende partij verklaart met een beslissing van 28 mei 2021 het verzoek niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, §1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Met arrest nr. 267.270 van 26 januari 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekster.

Dit is het bestreden arrest.

IV. Standpunten van de partijen

Uiteenzetting van het enige middel

4. Verzoekster voert in een enig middel, dat ze in vier onderdelen opsplijt, de schending aan van artikel 39/2, 39/65, 48/3, 48/6 en 48/7, 57/6/2 van de vreemdelingenwet; van een “foutieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie; onjuiste rechtsopvatting”; de artikelen 1319, 1320 et 1322 van het Burgerlijk Wetboek en van de bewijskracht der stukken; artikel 149 van de Grondwet; artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM); artikel 1, C, § 5 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 3, 4, 5, 18, 60 en 61 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van het geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul); artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening en intrekking van internationale bescherming’ (hierna: richtlijn 2013/32); artikel 4, lid 1, van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of als personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95); de artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het algemeen beginsel van het recht om te worden gehoord.

Eerste onderdeel

5. In het eerste middelonderdeel verwijst verzoekster naar de nieuwe medische documenten die zij had gevoegd bij haar derde verzoek om

internationale bescherming, naar de motivering betreffende die medische documenten in de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest, naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en naar twee arresten van de Raad van State. Volgens deze rechtspraak volstaat de verwijzing naar een ongeloofwaardig asielrelaas niet om een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM uit te sluiten wanneer een verzoeker een gedetailleerd medisch verslag voorlegt.

Verzoekster acht de redenering van de verwerende partij ook in strijd met artikel 48/6, § 5, b), gelezen samen met de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de verwerende partij verplichten om alle overgelegde nieuwe documenten op ernstige wijze te onderzoeken. Een gespecialiseerd onderzoek naar de vervolgingen van verzoekster is op zijn minst een belangrijk nieuw element om de nood aan internationale bescherming te beoordelen. De talrijke fysieke en psychologische gevolgen van de mishandeling zijn objectieve elementen die bewijzen dat verzoekster een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft ondergaan.

In dit geval betrof het een derde (begrijp: tweede) volgend verzoek waarbij een psychologisch attest en een medisch attest werd neergelegd waarin de fysieke en psychische letsels compatibel worden geacht met het asielrelaas. De redenering in het bestreden arrest is tegenstrijdig en onbegrijpelijk omdat de rechter, in tegenstelling tot wat hij verklaart, geen enkele bewijskracht toekent aan deze documenten. Het medisch attest, dat getuigt van vervolgingen, kan niet worden genegeerd op basis van een onvolledige of onnauwkeurige verklaring in de asielaanvraag. Het bestreden arrest trekt zelfs een deel van de medische bevindingen in twijfel, zonder dat verzoekster zich hierover kan verantwoorden of het advies van een medische deskundige kan inwinnen, wat nochtans had gemoeten conform het arrest R.C. tegen Zweden van het EHRM. Na de bewijswaarde van de medische attesten in twijfel te hebben getrokken, besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de nieuwe elementen niet van die aard waren dat ze de geloofwaardigheid konden herstellen. In het licht van de

rechtspraak van het EHRM en de Raad van State is het duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt, in die zin dat deze bepalingen in soortgelijke gevallen door het EHRM en de Raad van State reeds werden geïnterpreteerd.

Het arrest strijdt ook met artikel 13 van het EVRM, gekoppeld met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest, voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster niet toestaat haar argumenten op grond van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest naar voren te brengen en deze op geen enkele wijze analyseert, hoewel zij worden ondersteund door medische attesten die zijn opgesteld door medische specialisten en waaruit blijkt dat verzoekster reeds een zeer ernstige vervolging heeft ondervonden. Bovendien werd de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State vermeld in het verzoekschrift. De rechter motiveert zijn arrest niet over deze rechtspraak en antwoordt niet op de argumenten van verzoekster.

Tweede onderdeel

6. In het tweede middelonderdeel meent verzoekster dat, gelet op wat in het eerste middelonderdeel wordt uiteengezet, het bestreden arrest ook strijdt met de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet. In het licht van de neergelegde medische documenten kan immers niet worden betwist dat verzoekster reeds ernstig is vervolgd. Bovendien wordt dat door de verwende partij niet betwist. Wat betreft het concept ‘vervolging’ staat onbetwistbaar vast dat vrouwelijke genitale verminkingen (hierna: VGV) en ander gendergerelateerd geweld als vervolging moeten worden beschouwd en dat vrouwen in sommige gevallen moeten worden beschouwd als een sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag. Ondanks deze elementen haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen elementen of bewijs aan die aantonen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoekster besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in werkelijkheid artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet eens lijkt toe te passen en niet motiveert waarom hij dit artikel toepast. Zij acht dit in strijd met de artikelen 39/65, 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, met artikel 149 van de Grondwet, met de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek en gaat het om een “[f]outieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie ; onjuiste rechtsopvatting”.

Derde onderdeel

7. In het derde middelonderdeel herhaalt verzoekster dat zij verschillende medische attesten heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij in het verleden is vervolgd en dat de gevolgen van die vervolging nog steeds aanwezig zijn en blijven. Door geen rekening te houden met de medische bevindingen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het gezag van de handelingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt van mening te zijn dat het leed en het geweld dat verzoekster heeft geleden, geen echte vervolging vormt. Dit is ook in strijd met de artikelen 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3, 4, 5, 18, 60 en 61 van het Verdrag van Istanbul. Uit de medische stukken blijkt duidelijk dat verzoekster problemen heeft om een coherent vluchtrelaas te verklaren, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in aanmerking werd genomen. Volgens verzoekster is het onbetwistbaar dat zij VGV heeft ondergaan, dat zij in het verleden reeds is vervolgd, dat zij zeer veel littekens vertoont die in hoge of zeer hoge mate verenigbaar zijn met de vervolging en het geweld waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn, dat zij aan een ernstige posttraumatische stressstoornis lijdt wegens de vervolgingen en dat zij nog steeds lijdt onder ernstige nawerkingen en voortdurende vervolging, zowel fysiek als geestelijk. Die elementen, gekoppeld met al de andere objectieve en subjectieve elementen van het dossier, hadden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten worden geanalyseerd en onderzocht op grond van de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest.

Vierde onderdeel

8. In het vierde middelonderdeel betoogt verzoekster, samengevat, dat het bestreden arrest strijdt met de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, aangezien zij de omzetting vormen van artikel 4, § 1, van richtlijn 2011/95/EU. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de verwerende partij houden immers geen rekening met de bijgebrachte documenten en toelichtingen betreffende verschillende delen van het vluchtrelaas en werken dus in het geheel niet mee aan de bewijslast, door enkel te verklaren dat de eerdere verklaringen van verzoekster niet geloofwaardig waren. Verzoekster zet uiteen dat zij door het neerleggen van een omstandig medisch-forensisch attest heeft voldaan aan haar bewijslast, zodat er een verschuiving van de bewijslast moet plaatsvinden naar de asielinstanties. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet stelt eveneens dat in het geval een asielzoeker in het verleden vervolging of ernstige schade onderging, het aan de asielinstanties toekomt om aan te tonen dat dit zich in de toekomst niet meer zal voordoen. In het geval de asielinstanties de vaststellingen in het attest betwisten, dan zouden zij een beroep moeten doen op een tegenexpertise. In hoofde van de asielinstantie bestaat aldus minstens een verplichting om een medisch onderzoek te voeren in het geval zij de conclusies van het medisch attest betwisten. Op geen enkel moment wordt in het bestreden arrest gesproken over andere bewijzen, zoals de verschillende rapporten en objectieve informatie. In tegenstelling tot de motivering van het bestreden arrest, moet deze toelichting worden beschouwd als een nieuw element. Een deel ervan verwijst naar objectieve rapporten die nooit werden voorgelegd tijdens de asielprocedure. Verzoekster heeft ook nieuwe toelichtingen gegeven over de weigeringsmotieven van haar eerste asielaanvraag. Een onderzoek ervan had moeten worden uitgevoerd.

Memorie van antwoord

9. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat artikel 3 van het EVRM zich op zich niet verzet tegen het niet-ontvankelijk

verklaren van een volgend verzoek om internationale bescherming vermits dergelijke beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Vermits er geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan verzoekster zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont evenmin aan op welke wijze artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM, zou zijn geschonden.

De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het Verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. De middelenonderdelen zijn ook in die mate niet ontvankelijk vermits naast de schending van voornoemd artikel dient te worden vastgesteld dat verzoekster, behalve een niet ontvankelijk dan wel ongegrond bevonden schending van artikel 3 van het EVRM, geen schending opwerpt van een andere verdragsbepaling of daardoor beschermd recht.

Voorts behoort het tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te oordelen of al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen zoals voorzien in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet deze feitelijke beoordeling over te doen.

Verzoekster zet verder niet uiteen op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest geschonden acht.

De verwerende partij merkt tot slot op dat de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte) werden opgeheven bij artikel 73 van de wet van 13 april 2019 tot invoering van een Burgerlijk Wetboek en tot invoeging van boek 8

“Bewijs” in dat Wetboek en dit met ingang van 1 november 2020. Verzoekster verwijst niet naar bepalingen uit het Burgerlijk Wetboek waarin het door haar aangehaalde beginsel “miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte” is opgenomen.

Het enige middel is in die mate niet ontvankelijk volgens de verwerende partij.

10. Ten gronde zet de verwerende partij uiteen dat het in dit geval, anders dan in de door de verzoekster geciteerde rechtspraak van het EHRM, niet gaat om recente verwondingen of medische attesten die zijn opgesteld kort na het oplopen van de verwondingen. Daarentegen dateren de neergelegde attesten van meer dan 10 jaar na de voorgehouden mishandelingen. Daarenboven betreft het geen gebrekkig asielrelaas of een relaas met leemtes, maar werd het relaas van de verzoekster reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming volstrekt ongeloofwaardig bevonden. De verwerende partij haalt de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waaruit de Raad besluit dat de bijgebrachte medische stukken de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij een terugkeer naar Guinee aannemelijk maken, zodat het geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dan ook concreet onderzocht of verzoeksters medische en psychologische attesten een (begin van) bewijs kunnen vormen voor de mishandelingen die zij voorhoudt te hebben ondergaan. Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter de zaak zelf te beoordelen over de bewijswaarde van de voorgelegde attesten.

Anders dan verzoekster in haar cassatieberoep voorhoudt blijkt volgens de verwerende partij uit de motivering van het bestreden arrest dat de Raad wel degelijk rekening heeft gehouden met alle voorgelegde (nieuwe) documenten,

deze op ernstige wijze heeft onderzocht en uitgebreid motiveert waarom deze geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van die wet.

In zoverre verzoekster meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom de rechtspraak van het EHRM niet op haar van toepassing is, verwijst de verwerende partij naar overweging 9 van het bestreden arrest. Zij benadrukt dat uit voorgaande reeds is gebleken dat de verzoekster ook geenszins aantoont dat zij zich zou bevinden in een vergelijkbare situatie als de betrokkenen in de door haar aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State niet op haar van toepassing zou zijn, benadrukt de verwerende partij dat deze rechtspraak geen precedentwaarde heeft en elk dossier afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing over het verzoek, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

De verwerende partij vervolgt dat, anders dan verzoekster voorhoudt, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voorgenomen beoordeling van de overgelegde stukken niet vooraf ter kennis moet brengen. Zij benadrukt verder dat artikel 48/8 van de vreemdelingenwet slechts in de mogelijkheid, en niet in de verplichting, voorziet om de verzoeker om internationale bescherming te vragen om zich aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Voor zover verzoekster verwijst naar haar asielmotieven waaruit haar psychologische problemen zouden voortkomen, betwist de verwerende partij dat deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/8 van de vreemdelingenwet

juncto artikel 18 van richtlijn 2011/95 zouden vallen, omdat dit een aannemelijke link veronderstelt tussen de aangehaalde problemen en de situatie van de verzoekster in Guinee, wat in het concrete geval, bij gebrek aan een geloofwaardig relaas, niet is aangetoond.

Voorts kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet moet worden toegepast. De verwerende partij verwijst in dit verband naar overweging 10 van het bestreden arrest. De feitelijke beoordeling in die overweging behoort tot de soevereine beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster laat verder na te concretiseren met welke medische bevindingen in het bestreden arrest geen rekening wordt gehouden. In de medische attesten staat nergens dat verzoekster niet in staat zou zijn een coherent relaas naar voren te brengen. Verzoekster toont geenszins aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest aan de attesten een uitlegging heeft gegeven die strijdig is met de bewoordingen ervan. De verwerende partij wijst er nog op dat de voorgelegde stukken hoogstens een beeld geven van de huidige psychologische toestand van verzoekster en niet dienstig zijn om te staven dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen bij de verwerende partij in 2012 of 2013. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat noch verzoekster noch haar raadsman tijdens het onderhoud of na afloop ervan opmerkingen dienaangaande heeft geformuleerd.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat verzoekster in gebreke blijft om een concreet reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Het gegeven dat gedwongen huwelijken in Guinee voorkomen, betekent volgens de verwerende partij nog niet dat het relaas van de verzoekster geloofwaardig zou zijn.

Waar verzoekster verwijst naar de samenwerkingsplicht, gaat zij er volgens de verwerende partij aan voorbij dat dit geen synoniem is van een gedeelde bewijslast, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. Het door verzoekster aangehaalde arrest Singh wijst er bovendien enkel op dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben om deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico om blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat haar verzoek niet werd afgewezen omwille van dergelijke twijfels, maar wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien heeft de verwerende partij de door verzoekster voorgelegde nieuwe stukken wel degelijk onderzocht. In het bestreden arrest wordt omstandig gemotiveerd waarom deze documenten de geloofwaardigheid van de verzoekster niet kunnen herstellen en dienvolgens de kans niet aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon op basis van de informatie in het rechtsplegingsdossier en de vaststellingen gedaan in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming op goede gronden besluiten dat de neergelegde stukken niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Memorie van wederantwoord

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat een beslissing van weigering van verblijf die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, een bepaling van het EVRM kan schenden. In het geval van een beroep tegen een toekomstige verwijderingsmaatregel zou het bestreden arrest gezag van gewijsde hebben wat betreft het standpunt over

toekomstige mishandelingen in het geval van een terugkeer, zodat de procedurele waarborgen van de artikelen 3 en 13 EVRM reeds in het kader van het bestreden arrest moeten worden toegepast.

Vervolgens benadrukt zij dat de verwerende partij enkel naar de geloofwaardigheid van het asielrelaas verwijst om te bepalen of de verzoekster vervolgd zal worden in het geval van een terugkeer. Er wordt enkel rekening gehouden met de wijze waarop de verwerende partij de wet en de rechtspraak heeft toegepast. Het gaat niet om een feitelijke beoordeling. De voorliggende zaak is vergelijkbaar met de situatie in de zaak R.C. tegen Zweden bij het EHRM waarin de nationale autoriteiten het asielrelaas niet geloofwaardig achtten. Dit doet volgens het Hof evenwel geen afbreuk aan de omkering van de bewijslast. De loutere vaststelling dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, kan niet volstaan om de twijfel weg te werken. Het komt daarentegen aan de Staat toe om elke twijfel weg te nemen betreffende de herkomst van de littekens en letsels van verzoekster. De enige manier om dit te doen is via een tegenexpertise of middels een grondig onderzoek van alle elementen uit het administratieve dossier. Daarenboven strookt de verduidelijking van de arts met het arrest Kisoki tegen Zweden van het *Committee against torture*, waarin dit comité heeft geoordeeld dat het normaal is dat slachtoffers van folterpraktijken hun verhaal bij stukjes en beetjes brengen, vaak op een inconsistente wijze, zonder dat dit de geloofwaardigheid van hun asielrelaas zou mogen aantasten.

In verband met de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is het opmerkelijk dat de verwerende partij niet de bewijswaarde van de medische documenten betwist, noch het feit dat verzoekster in het verleden werd mishandeld. Als de verwerende partij meent dat het relaas van verzoekster inconsistent is, maar erkent dat zij het bewijs levert dat zij het slachtoffer is geweest van een behandeling die strijdt met artikel 3 EVRM, dan moet zij bewijzen dat een dergelijke behandeling zich niet zal herhalen, wat zij in dit geval niet heeft gedaan.

Uit de medische documenten blijkt voorts dat verzoekster problemen heeft om een coherent vluchtrelaas te verklaren. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in aanmerking genomen. Gelet op de zware post-traumatische en psychologische problemen die geattesteerd werden, moet uitdrukkelijk rekening worden gehouden met de bijzondere procedurele noden van verzoekster.

Tot slot wederantwoordt verzoekster nog dat de verwerende partij een hiërarchisch onderscheid maakt tussen de verschillende bewijzen. Dezelfde bewijskracht moet verleend worden aan de verklaringen van verzoekster en de neergelegde medische documenten. De verwerende partij steunt de weigering enkel op de verklaringen van verzoekster. De voorgelegde medische rapporten moeten als een begin van bewijs beschouwd worden, wat een omkering van de bewijslast met zich meebrengt. Het is aan de verwerende partij om elke twijfel weg te nemen met betrekking tot de oorzaak van de littekens. In hoofde van de asielinstanties bestaat minstens de verplichting om, in het geval dat een medisch-forensisch attest voorligt dat de redelijke waarschijnlijkheid aantoont dat een asielzoeker slachtoffer werd van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling, een medisch onderzoek te voeren wanneer zij de conclusies van het bijgebrachte attest betwisten. Voorts stelt verzoekster dat zij verschillende toelichtingen bij de incoherentie heeft kunnen geven dankzij de medische opvolging die zij is begonnen. Er is aldus sprake van nieuwe elementen die moesten worden onderzocht door de verwerende partij. Op basis van een restrictieve interpretatie de twijfel over de herkomst van de littekens en letsels wegnemen is dan ook strijdig met de plicht voortvloeiend uit de artikelen 3 en 13 EVRM om een ernstig asielonderzoek uit te voeren.

Beoordeling

12. Met het bestreden arrest wordt verzoeksters beroep verworpen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een volgend verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren omdat geen nieuwe elementen of feiten zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

13. Verzoekster acht artikel 3 van het EVRM geschonden met het bestreden arrest, in essentie doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen diepgaand en deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door haar ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte stukken (medische en psychologische attesten) en dit in strijd met een aantal arresten van het EHRM betreffende de wijze waarop medische attesten zouden moeten worden beoordeeld.

Zoals de verwerende partij aangeeft, bevat noch het bestreden arrest noch de aanvankelijk bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming echter onderzocht in het licht van zowel artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als artikel 3 van het EVRM. Net daarom kan verzoekster op ontvankelijke wijze een schending van deze verdragsbepaling inroepen evenals, en in samenhang daarmee, van artikel 13 van het EVRM.

14. Verzoekster verwijst naar een aantal arresten van het EHRM, waaruit zij een schending van artikel 3 van het EVRM in het bestreden arrest afleidt.

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak 41827/07, R.C. tegen Zweden, heeft betrekking op medische bewijsstukken die een

asielrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen.

Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak 61204/09, I. tegen Zweden, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden.

Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (*“caractère lacunaire”*) van het asielrelaas.

15. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de beweerdelijk “nieuwe” toelichtingen allerminst “nieuw” zijn en “verzoekster [...] via huidig verzoekschrift de beoordeling van haar vorig verzoek, die reeds is komen vast te staan, nogmaals [tracht] te betwisten.”

Voorts wijst het bestreden arrest erop dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde dat er “geen geloof kon worden gehecht aan haar relaas”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt verder de relevantie van een nieuw psychologisch attest van 9 december 2020 en een nieuw medisch verslag van 10 februari 2021 en volstaat met de opmerking dat uit die verslagen “weliswaar een graad van waarschijnlijkheid (*“compatible”* en *“hautement compatible”*) wordt weergegeven, maar dat uit dit medisch verslag voor geen van de betreffende letsels en (psychische) problemen blijkt dat deze met zekerheid of uitsluitend toe te schrijven zijn aan de door verzoekster omschreven feiten.” Op basis hiervan besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze medische stukken geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met het voorgaande (*i.e.* de laatst geciteerde zin) vereist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat nieuwe medische attesten en verslagen met zekerheid zouden aangeven dat de betreffende letsels en psychische problemen aan de door verzoekster omschreven feiten toe te schrijven zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen of het bestaan van een risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer aannemelijk te maken. Hiermee spreekt hij de eerdere vaststelling tegen dat een arts “nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden [kan] schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen worden opgelopen.”

Voor zover nieuwe geloofwaardige medische documenten letsels en psychische problemen aan het licht brengen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te motiveren waarom het asielrelaas in het licht van die documenten nog steeds ongeloofwaardig is en er aldus geen risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer aannemelijk wordt gemaakt.

Ondanks de nieuwe letsels en psychologische problemen waarvan het de bewijskracht erkent, motiveert het bestreden arrest niet waarom het asielrelaas (nog steeds) ongeloofwaardig is en aldus het bestaan van een risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer niet aannemelijk wordt gemaakt.

Op grond van deze vaststellingen, schendt het bestreden arrest artikel 3 van het EVRM door te oordelen dat zich geen verder onderzoek opdringt naar het bewijsmiddel, te dezen het psychologisch attest van 9 december 2020 en het medisch verslag van 10 februari 2021.

16. Het enige middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. nr. 267.270 van 26 januari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 22 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertien juni tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams